

forsprængte Hærafdelinger skulle komme over Østersøen eller Kattégat, eller hvor de nu ellers kunne komme fra. Saa vilde det være meget naturligere at lægge hele denne Hær et helt andet Sted hen.

Men det ærede Medlem nævnedes, som sagt, kun denne ene Pligt som den Neutralitetspligt, vi have, og jeg skal villigt indrømme, at hvis det var alt, hvad en Stat har af Neutralitetspligt, kunde det jo se meget kønt og rart ud, og saa kunde vi nok snart blive færdige med disse Forslag her. Kun at jeg synes, at de radikales Forslag saa maa undergaa en meget alvorlig Reduktion. Men det passer jo ikke. Den Udtalelse, som det ærede Medlem (Slengerik) fandt i denne Haager-Konvention, den fandt han her i Professor Matzens Afhandling i Betænkningen om den neutrale Stats Forpligtelser. Men hvis det ærede Medlem havde læst blot 3—4 Linier længere ned, vilde han have set, at der staar: „Men saa komme vi til den Mulighed, som frembyder ulige større Fare, at en krigsførende Magt med Forsæt krænker den neutrale Stats Ret ved at bryde ind paa dens Territorium for at benytte det til sine krigerske Formaal.“ Se saa langt kom det ærede Medlem ikke; men det er dog den Slags Ting, der har den største Interesse i denne Forbindelse (Slengerik: Det er Matzens Ord, ikke Konventionens). . . . Ja, men Matzens Ord ere Udtryk for, at der med Hensyn til dette Omraade her endnu ikke er vedtaget nogen Konvention. Det vilde det ærede Medlem have kunnet gøre sig bekendt med ved blot at læse lidt videre, at enten der er Konvention eller ikke Konvention, eksisterer *denne* Fare; og den er netop saa stor og omfattende, at det internationale Retsarbejde endnu ikke har kunnet naa til at fastsætte folkeretlige Retsregler paa dette Omraade.

Det Spørgsmaal staar ganske aabent, og saa meget større Fare frembyder det netop. Og overfor den neutrale Pligt paa dette Omraade — og det er jo en neutral Pligt, anerkendt hele Verden over —, der ser jeg ikke, hvorledes det ærede Medlem forklarer, at den Paradehær, han stiller op — og som saamænd er stor nok i Antal til at afvæbne forsprængte Afdelinger —, skal kunne virke overfor den Fare, der her nævnes. Forudsætningen for det ærede Medlems eller for det radikale Venstres Hær, saaledes som den fremtræder i Forslaget, er jo netop det, at denne Hær *kan* ikke og *skal* ikke bruges til Forsvar af Landet. Men hvis den ikke skal det, er

det jo det farligste Militærinstrument, vi kunne ligge med herhjemme, saa er det jo ligesom indrettet til Eksport. Vort Land kan og maa den ikke forsvare; men hvad skulde saa forhindre en anden Magt i at sætte sig i Besiddelse af hele Apparatet og tage det som et ypperligt Supplement til en angribende Hær andre Steder i Verden? Nej, det forekommer mig, at der hverken er, som det ærede Medlem fra Middelfart i sin Tid krævede, Traad i eller Plan i det Hærsystem, som findes i de radikales Forslag i Forsvarskommissionens Betænkning. For at nævne et ganske lille enkelt Eksempel, nemlig Forslaget om, at der i Viborg skal garnisonere et halvt Ingeniørregiment: Hvad enten vi tage Hærens Opgave paa den ene eller den anden Maade — f. Eks. om den blot skulde være at afvæbne fremmede Hærafdelinger —, gad jeg vide, hvad dette halve Ingeniørregiment skal gøre i Viborg. Jeg vil spørge: Er dette halve Ingeniørregiment i Viborg at betragte enten som Grænsevagt eller Søpoliti?

Det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) fremkom forleden Dag med en hel Del Udtalelser, som det havde den største Interesse at høre paa, og som sikkert i deres hele Form var overordentlig karakteristiske. De bestod af en utrolig Masse Skrabad til alle mulige Sider, samtidig med, at det syntes, som om det ærede Medlem i sin højre Haand havde en Stilet, som han samtidig søgte at faa anbragt paa næsten lige saa mange Steder som dem, han bøjede sig for. Det ærede Medlem udtalte jo f. Eks., at hvis det kom an paa ham, skulde den nuværende Regering have et langt Liv, og efter at han havde sagt dette, forekom det mig, at han holdt en Tale, hvorved han søgte saa vidt muligt at forkorte Livet for Regeringen. Det ærede Medlem bemærkede overfor Socialdemokratiet — vistnok til Forsvar mod Angreb, der var rettede mod Socialdemokratiets Forslag —, at han aldeles ikke fandt deres Forslag fantastisk, det kunde endog muligt paa Grund af, at de internationale Retsforhold udvikle sig saa hurtigt, vise sig, at det var et profetisk Forslag, der snart kunde være rigtigt. Ja, selv om de internationale Retsforhold udvikle sig hurtigt, udvikle de sig dog ikke hurtigere, end at det ærede Medlem endnu i 1909 staar ved, hvad han om de Forhold skrev i 1902; det udtalte han udtrykkeligt, saa i den Tid kan der jo ikke være forandret noget i Retning af at lægge Grundlaget for Berettigelsen af et Forslag